

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

2 Instituit peæsul abbates à grege lectos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

quæ ecclesiarum facultatibus nunquam computata fuerant. Si-
militer si Abbas vel Episcopus aliquam habuerit, quæ in ecclesiasti-
cis facultatibus nondum sunt adnumerata, exemplo beati Iacobi
deus recedenti ob lata verè ecclesia reuincat. & sequitur a cr-
ginali exemplum, quæ eadem quæ oblata sunt, laudabiliter red-
denda sunt.

C. XIII. ¶ Non debet ecclesia suscipere,
quæ suo exheredato sibi offe-
runtur.

Sic enim Augustinus b in sermone 2. de
vita clericorum.

Quicumque vult exheredato filio heredem facere,
ecclesiam, quæ alterum, qui suscipiat, non Augu-
stinum: imò, Deo propitio, nullum inueniet. d Quam
laudabile factum sancti & venerandi Episcopi Aurelii
Cathagenensis: quomodo implevit os omnium, qui sci-
unt, laudibus Dei? Quidam enim cum filios non habe-
ret neque speraret, res suas omnes (retento sibi usufructu)
donauit ecclesie. Nati sunt ei filii postea: & reddidit
Episcopus nec etiam opinanti illi, quæ donauerat. Im-
poterat habere Episcopus non reddere, sed iure fori,
non iure poli. e

Eæ quæ aliquando oblata iure & laudabiliter redduntur. Ve-
rantamen non hoc exemplo recedenti sua reddenda monstrantur.
Aliud est enim in professione sua vite persistere, aliud à proposito
sua uoluntate recedere. Si sanctus Aurelius degenis in laicali ha-
bitu oblata reddidit, non potest oblatorem filios accipere, non ideo in
episcopatum eandem sua reddenda sunt, quibus uultus necessitas
substantior, ut eandem reddere ad ordinem, à quo recesserunt.
Sed si uoluerit & potestatem habuerit necessitas substantior tra-
re, sicut ad Apostolum f non minus tempus redimere, ut expeditius
uoluerit uenire: sicut ecclesia sancti Iohannis patitur, ne discedens
in detrimen præcipitur, ne in perniciem monachorum, aut in-
uencum monasterii occasione furuon exardefcat, laudabiliter sibi
sua non denegat reddenda, sed auferri sinantur, quam ab illo ipsa reser-
uatur.

CAUSA XVIII.

¶ Valens Abbas consecratus in Episcopatum, prius
monasterio multa contulit, postea in Episcopatu plu-
ra acquisit: cui dum fratres successorem quære-
rent, Episcopus loci sicut electi uolebat insere-
re, ut per ipsum Abbas in monasterio ordinaret: fra-
tes resistunt.

- 1. Queritur prius, an monasterium possit petere, quæ ab Episco-
po acquisita sunt, an episcopatu ecclesia possit sibi vindicare,
quæ monasterio fuerunt tradita g.
- 2. Secundo, an per Episcopum Abbas sit eligendus & ordina-
ndus, an tanquam modo à proprio fratribus sit institu-
endus.

QVÆSTIO I.

Prima questio terminatur in concilio apud Altheum,
in quo sic statutum legitur.
¶ Burchardus lib. 1. cap. 230. citat concilium apud Alth.
Petrus Comado Rege: item, Ivo part. 5. c. 243. sed exprimit, Al-
theum. Item vero part. 1. c. 216. plura de hoc concilio refert his
uerbis. Rego Conradus piissimus & Christianissimus Regis
quinto congregata est sancta generalis synodus apud Al-
theum (Al. Altheim) in pago Rhetie, præsentem videlicet
domini Iohannis Papæ Apocrifario, sanctæ Officiensis eccle-
siæ Petro venerabili Episcopo.

a aliter sequitur. b Es firm. 2. al. 23. ad fratres in eremo,
& in concil. Augustan. cap. 112. c Ivo p. 3. cap. 177. d al-
ter inuenit. e aliter ead. f i. Cor. 7. g al. contra-
dita.

C. I. ¶ Quæ de monacho Episcopus ordinatur, quod
ante consecrationem habuit, monasterio, quod
vero post consecrationem acquisi-
uit, proprie ecclesie re-
linquitur.

Statutum est, & rationabiliter secundum sanctos Pa-
tres à synodo confirmatum, ut monachus, quem cano-
nica ecclesia à iugo regulæ monachice professionis absoluit,
& sacra ordinatio de monacho Episcopum facit, uelut legi-
timus hæres paternam filii hereditatem postea iure vindicandi potestatem habeat: sed quidquid acquisierat, uel
habere uisus fuerat, monasterio relinquitur, & Abbatibus suis,
qui fuerat secundum regulam sancti Benedicti, arbitrio.
Postquam enim Episcopus ordinatur, ad altare, ad quod
sanctificatur, & titulatur b, secundum sacros canones,
quod acquirere poterit, restituit.

QVÆSTIO II.

1. Secundam uero questioem terminat auctoritas Tolertani
concilii 4. c. 30. dicens.

C. I. ¶ Abbatem & alia officia per Episco-
pos debent institui.

Hoc tantum sibi in monasterio vindicent sacerdotem,
quod præcipiunt canones, id est, monachos ad con-
uersionem sanctam præmonere, Abbates, aliaque officia
infinuere, atque extra regulam facta corrigere. Quod
si aliquid in monachis canonibus interdicitum præsum-
pserint, aut usurpare quidpiam de monasterii rebus ten-
tauerint, non debeat ab illis sententia excommunicatio-
nis.

2. ps. Exeunt à Gregorio scribit Casimiro Arimonesi Episcopo.

C. II. ¶ Congregatio monasterii, non Episcopus,
aut aliquis extraneorum, Abbatem
instituat.

I. Abbas in monasterio non per Episcopum, aut per ali-
quem extraneorum ordinetur: neque ab Episcopo
Missæ sibi celebretur, ut nullæ ecclesie subiciatur.

¶ Huius capituli eadem est sententia ac sequenti, in quo sunt
ipsa B. Gregorii uerba. Item, hæc uidentur summa quædam se-
quentis: & propterea in aliquot uetustis exemplariis non sunt dis-
tincta.

C. III. ¶ De eodem.

Idem eodem Casimiro Episcopo, lib. 4. epist. 43.
sui cap. 57.

I. Abbatem cui libet c monasterio non alium, sed quem
dignum moribus atque actibus monachice discipli-
næ communi consensu congregatio tota poposcit, ordi-
nari d volumus. Missas autem publicas per Episcopum
uel clericos in e monasterio fieri omnimodo prohibe-
mus.

1. ¶ Vel clericos] Verba hæc non leguntur apud B. Gre-
gorium: omnino, nonnulla uidentur consilio immutata à col-
lectore.

C. IV. ¶ Ille debet Abbas institui, quem sua
congregatio, & possessionis domi-
nus ordinare poposcit.

Item Pelagius Papa Mellano Subdiacono

II. Abbatem f in monasterio illum volumus ordina-
ri quem sibi de sua congregatione & monacho-
rum electio, & possessionis dominus, & (quod magis
obseruandum est) ordo uitæ, ac meritum poposcit ordi-
nari.

a Burchardus l. 1. c. 231. Ivo p. 1. c. 243. b al. instituitur.
c aliter eodem.] orig. d al. volumus te ordinare.] orig.
e aliter illic.] orig. f Anst. 7. c. 174. Polyc. l. 3. tit. 11. & l. 4.
tit. 33. Pann. l. 3. c. 168. Ivo p. 7. c. 247.

C. V. De libertate monachorum.

Quam sit necessarium monachorum quieti prospicere, &c. & infra. ¶ Interdicitur igitur in nomine Domini Iesu Christi, & auctoritate beati Petri Principis Apostolorum prohibemus (cujus vice huic ecclesia Romana præsidemus) ut nullus Episcoporum aut secularium ultra presumat de rebus, vel chartis 2 monasteriorum, vel de cellulis, vel de villis, quæ ad ea pertinent, quocunque modo, vel qualibet occasione b minuire, vel dolos, vel immisiones, aut violentias aliquas facere. & infra. Defuncto vero Abbate cuiusquam congregationis, non extraneus eligatur d, nisi de eadem congregatione, quem sibi propria voluntate concors fratrum societas elegerit, & qui electus fuerit, sine dolo, vel venalitate aliqua ordinetur. Quid si aptam inter se personam invenire nequeverint, seclerter sibi de aliis monasteriis similiter eligant ordinandum. & infra. Pariter autem custodiendum est, ut invito Abbate ad ordinandum e alia monasteria, aut ad ordines sacros, vel clericatus officium tolli exinde monachi non debeant. & infra. ¶ Nullus 3 monachus f sine testimonio & g confessione Abbatis sui in ecclesia aliquem locum teneat, vel ad aliquem promoveatur honorem. ¶ Hanc ergo scripturam nostrorum paginam omni in futuro tempore ab omnibus Episcopis firmam b statuimus illibataque servari, ut & suæ 4 ecclesia juvante Domino, tantummodo sint jure contenti, monasteria ecclesiasticis conditionibus, seu angustiis i, vel quibuslibet obsequiis secularibus nullo modo subjaceant. Nullis canonicis iuribus 5 deserviant: sed remotis vexationibus, ac cunctis gravaminibus, divinum opus cum summa animi devotione perficiant.

¶ Caput hoc habetur in decreto concilii Lateranensis edito à R. Gregorio, pro quiete, ac libertate monachorum: quod extat secundo nono concilio, inter decreta Gregorii primi: ejusmodi magnum partem ipsorum refert lib. 7. reg. ind. 1. prima, epist. 18. Marignano Episcopo hæc veniunt.

- 1 ¶ Aut secularium] Absint ab aliquibus conciliorum editionibus & Grat. manuscriptis exemplaribus.
- 2 ¶ Chartis] In concilio legitur, curtis. sed in epistola, & apud Ivonem, chartis.
- 3 ¶ Nullus monachus] Hinc asq. ad finem non habentur in epistola, sed in concilio.
- 4 ¶ Ut & suæ ecclesia] In concilio legitur, Et sanctæ ecclesiæ, juvante Domino, suo termino, sive jure contentæ, &c. In epistola varò 43. lib. 4. (ubi idem scribit Cassiodorus Ariminensi Episcopo) hoc modo. Ut & tua ecclesia, juvante Domino, suo tantummodo sit jure contenta, & monasterium illud &c.
- 5 ¶ Iuribus] In concilio est, curis: in epistola, canonicæ jurisdictionis.

C. VI. Missus publicas in canobio Episcopo non celebrari, ne aliquid in gravamen inferant.

Idem Cassiodorus Episcopo Ariminensi. Lymnoso & Abbate referente plurimis in monasteriis multa a præsulibus præjudicia atque gravamina monachos petulisse cognovimus. Oportet ergo ut tuæ i fraternitatis provilio de futura quiete eorum.

a In conc. Later. sub Greg. 1. reg. 1.7. ind. 1. ep. 18. Marignano Episcopo. Poly. l. 3. tit. 15. Anst. l. 5. c. 58. l. 10. p. 7. c. 11. b al. exquisitione. Pan. l. 3. c. 11. Poly. l. 4. tit. 33. c. al. c. i. j. s. c. g. d. absq. ab orig. e al. ordinanda. f al. monachorum. g al. vel consensu. Supra. 17. q. 4. l. 4. r. 4. ep. 43. h al. & quibuscumq. aliis firmam. i al. angustis, aut etiam procuracionibus, vel quibuslibet subsidiis, obsequiis. k In eodem conc. l. 10. p. 7. c. 12. l al. nostra. m conc. ibidem referunt & l. 4. ep. 43.

salubri disponat ordinatione; quatenus concenterent illis, in Dei servitio, gratia ipsius suffragante, motus illi ra perseverent. Missas quoque publicas in canobis fieri omnimodo prohibemus: ne in fervorem excessibus, & in eorum receptaculis ulla populari commotus præbeatur occasio. [Vel mulierum illis: & tantus,] quia non expedit animabus eorum. Nec ubi cathedram collocare Episcopus 7, vel quamlibet testatam exercere imperandi, nec aliquam ordinationem quamvis levissimam, faciendū; nisi ab Abbate loci rogatus: quatenus monachi semper maneat in altum suorum potestate: ut e remotis vexationibus, cunctis gravaminibus, divinum opus cum summa devotione animi perficiant.

¶ Libro quarto regest. est epist. 41. Lymnoso Abbate, & Cassiodoro Ariminensi Episcopo scripta, in qua legitur quod caput perinet. Propria tamen verba usq. ad v. 1. habentur in epistola illi, sed in concilio, de quo in præfata capite dictum est, exceptis primis verbis, Lymnoso Abbate referente. & ex ea monalla sunt emendata & addita.

C. VII. Baptisterium in monasterio permittitur fieri.

Idem Gregorius d. Papa lib. 2. ind. 1. epist. 18. Secundo Episcopo.

Ridem e percepimus, ut de monasterio S. quod est super Mafcalas, baptisterium propter monachorum molestias f debuisse auferri, atque in talo loco, quo fontes sunt, altare fundari: cupis pro hac tenus est protrata. Admonemus igitur fraternitatem tuam, ut nullam jam moram post sollicitudines literas nostras inferre debeas, sed repleto altarium fontium, altare ad sacra celebranda immittas: ne dilatio aliqua fundetur: quatenus & quibusdam monachis opus Dei securus liceat celebrare, & diligentia vestra contra fraternitatem tuam non excutitur.

C. VIII. Cum permissione Episcopi Abbatem suum decessere possit.

Idem ex concilio Moguntino.

Abbas g pro humilitione, & cum permissione Episcopi, locum suum potest relinquere: quatenus ligant sibi fratres Abbatem de ipsis, non autem de canonicis.

¶ Ece in Tolitano concilio dicitur, quod si Abbatem, & alia officia institueret debeat. Beatus Gregorius Pelagius prohibent, dicentes, Abbatem a fratribus suis eligendum & ordinandum. Quomodo ergo hæc tanta concordiam revocatur? Sed servandum est, quod dicitur esse indomita cervicis, & effrenata superbia: quæ dum ad religionem cogere voluerint, in eorum desultum conspectum alium moribus suis convenientem sibi præferre consueverunt illi, qui in necem beati Benedicti conspiciuntur. In hoc hujusmodi constitutionem est, ut Abbatem, & alia officia per seculares instituantur.

C. IX. Non licet monachis Abbatem pro suo arbitrio expellere, aut ab eisdem.

Unde Pelagius Papa scribit Optatiano i seniori, dicenti.

Nvllam & potestatem de cætero, nullam iurisdictionem a ab eo in canobio. In conc. 1. ad Episcopo. b non iurisdictionem. c Ibid. inferius, sup. c. 5. d Antea legitur, Cassiodoro. l. 4. tit. 34. Anst. l. 5. c. 58. l. 10. p. 7. c. 11. e al. Episcopi. g Bar. l. 1. c. 16. l. 10. p. 7. c. 10. h al. Episcopi. i al. l. 10. k Anst. l. 5. c. 58.

secundum regulam monasterio profutura. Ipsi autem, qui fuerant pervagati, ubi inventi fuerint, cum auxilio Episcopi tanquam fugaces sub custodia revocentur.

¶ Et rem se ille Abbas futurum esse cognoscit, qui in huiusmodi personas a non regulariter animadverberit, vel qui susceperit monachum alienum.

¶ Item ex concilio Arelatensi b. Monasteria, vel monachorum disciplina ad eum pertinent Episcopum, in cuius sunt territorio constituta.

C. XVIIII. ¶ Nullus ministrum Abbatibus Episcopalis, qui alicui Episcoporum nullus habeat.

Abbatibus, qui neque sub Episcopo, neque sub Metropolitanum, neque sub primatu, neque sub Patriarcha sunt, nullis proxijs Episcoporum episcopalis qualibet admittuntur.

¶ Pro huiusmodi erga statutum est, ut causa & utilitate monasteriorum per Episcopos disponatur.

C. XIX. ¶ Utilitate monasterii a proprio Episcopo debent disponi.

Cognovimus e, quod monasteria servorum Dei, vel etiam seminarum pro suo quisque libitu, & diversarum causarum executione perturbat.

7 pars. Pro huiusmodi etiam prohibet beatus Gregorius mulieres passim ad monasterium accedere, & monachorum committos fieri, servos Valentini Abbatis, libro 3. epist. 40.

C. XX. ¶ Neque commatres sibi facere, neque ad feminas accedere monachis licet.

Pervenit ad nos, quod in monasterio tuo passim mulieres ascendant, & (quod adhuc est gravius) monachos tuos sibi commatres facere, & ex hoc incautam cum eis communionem habere.

¶ 8 pars. Non solum autem incauta familiaritas altarum mulierum eis interdicitur, verum etiam a sanctimonialem generationem prohibentur.

a aliter personis non regulari animadversio distructurint. b aliter Arelatensium. c Anselm. lib. 7. cap. 17. d. Poly. l. 3. tit. 3. d. Anselm. l. 7. cap. 17. e al. accedant. f al. accedant. g al. monialium.

C. XXI. ¶ Cum sanctimonialibus, monachis habitare non licet.

Unde in VII. synodo, c. 20. legitur.

Diffinimus a minime duplex monasterium fieri quia scandalum id, & offendiculum multis efficit. Si vero aliqui cum cognatis mundo abrenunciare, & monasticam vitam sectari voluerint, debent quidem in totum adire cenobium, formam vero mulierum in quibusdam monasteriis. In hoc enim placatur Deus.

¶ 1 Cohabitationem] Sic et commemoratum est in scriptis Gratiani, & duobus codicibus versibus. Antea legabatur. Graecis est, ἡσυχία τῶν ἀσκητῶν τῶν κτλ. v. c. ad. v. c. ¶ 2 Et in brevi] Hec non sunt in canonum veterum & gata editione, sed apud Balamum habentur.

C. XXII. ¶ Monachi & monacha in solo loco cohabitare non possunt.

In e nullo loco monachos & monachas permixtum monasterium habitare; sed nec ea, que ad sexa vocant. Et si quod tale est, religiosi Episcopos aliter quidem in suo loco manere studeat, monachas autem aliud monasterium edificare cogat.

¶ Barchardus etiam & Ivo Gregorium citant, quod nonnulli habitare ad hanc rem sacras lib. 1. reg. epist. de indist. 2. epist. 39. Verba tamen ipsa leguntur epist. Balamum in novella 173. cap. 43.

C. XXIII. ¶ A monasterio monachorum longius construantur monasteria puellarum.

Item ex concilio Agathensi.

Monasteria puellarum longius a monasteriis monachorum, sicut propter insidias diaboli, aut propter oblocutiones hominum collocentur.

C. XXIV. ¶ Puellarum monasteria monachorum praesidio & ministerio regantur.

Item ex concilio Hispanensi 2. c. 11.

In decima d. actione communi confensio decretum, ut monasteria virginum in proximis a monachorum administratione ac praesidio gubernentur. Tunc enim salubria Christo dicatis viginti annos, quando eis Patres spirituales eliguntur, non solum gubernaculis tueri, sed etiam doctrina edficari possunt; ea tamen circa monachos exacte observata, ut remota ab earum familiaritate.

a Ivo p. 7. c. 25. b aliter nos. c. Apud Balamum in novella 173. cap. 43. Bar. l. 1. c. 61. Ivo p. 7. c. 43. Poly. l. 3. c. 17. d. undecima. e arg. e al. praesidio. f al. praesidio. g arg. 3. Ivo p. 7. c. 25. f al. praesidio.

uque ad vestibulum habeant accendi familiaritate permissam. Sed neque Abbatem a, vel eum qui præficiunt, extra eam que præf. loqui virginibus Christi aliis, quod ad institutionem earum pertinet, licebit, neque cum ea sola, que præf., frequenter eos loqui oportet; sed sub testimonio duarum vel trium fororum: ita ut rata sit accessio, & brevis omnino locutio.

¶ Institutionem ¶ Sic legitur in vetustis Gratiani codicibus, & in antiquioribus consuetudinibus, & duobus codicibus Vaticanis: in recentioribus autem Coloniensibus, quod ad institutionem motum non pertinet.

¶ pars. Tribuuntur etiam sanctimonialia propria receptacula habere.

C. XXVI. ¶ Sanctimonialibus receptacula seu domicilia privata habere non licet.

Unde Innocentius secundus in concilio Romæ habito, c. 26. & 27.

¶ Penitentiam & detestabilem consuetudinem quarundam mulierum (quæ licet neque secundum regulam beati Benedicti, neque Basilii aut Augustini vivant, sanctimonialia tamen vulgo censeri desiderant) abolere decernimus. Cum enim iuxta regulam de regentes in cenobis, tam in ecclesia, quam in refectorio, atque dormitorio communiter esse debeant, propria sibi edificent receptacula, & privata domicilia: in quibus sub hospitalitatis velamine passim hospites, & minus religiosos, contra sacrosanctos, & bonos mores suscipere nullatenus erubescant. Quia b ergo omnis, qui male agit, odium lucem, ac per hoc ipse abscondit in iustorum tabernaculo: opinatur posse latere oculos iudicis cunctis certentis, hoc tam inhonestum, detestandumque flagitium, ne ulterius fiat omnimodis prohibemus, & sub pena anathematis interdicimus. ¶ Simili modo prohibemus, ne sanctimonialia simul cum canonicis vel monachis in ecclesia in uno choro conveniant ad psallendum.

¶ Regulam ¶ In vulgatis sequatur, S. Benedicti: eum tamen passim superius abbatem etiam regularum sit solita mentio. Quæ in illis sunt ipsa voce auctoritate veterum codicum, & ipsius concilii, ex quo etiam alia nomina sunt emendata.

¶ pars. Item sunt alii, quos Episcopi prægravantes, salutem ipsarum animarum negligunt: quibuslibet d occasio bono monasteriorum digne dicitur capere. Tales enim quadam clerici Ravennatis ecclesie, qui simul ad religionem monasterii cupiebant præfati, non transiunt ad monasticum habitum, neque renuntiantes ecclesiastica ministeria.

C. XXVI. ¶ Monasteria clericorum aut laicorum habitacula fieri non debent.

De quibus Gregorius scribit Joanni Ravennati Episcopo, lib. 4. epist. 1.

¶ Pervenit et ad me, quod in ecclesia fraternitatis tue aliqua loca dudum monasteriis consecrata, nunc habitacula aut clericorum, aut etiam laicorum facta sunt: dumque hi, qui sunt in ecclesiis, fingunt se religiose vivere, monasteriis præponi appetunt; & per eorum vitam monasteria destruantur. Nemo enim potest ecclesiasticis officiis, &c. & infra. ¶ Proinde fraternitas tua hoc, quolibet in loco factum sit, emendare festinet: quia eoque modo pariter, ut facta loca per clericorum ambula destruantur.

C. XXVII. ¶ Qui in sacro ordine sunt constituti, in monasterio nullam habeant possessionem.

Item Marini Episcopo Ravennati, lib. 6. epist. 44. f. 204.

a al. Abbat. vel. b Ioan. c In concil. c. 22. d alit. quibuslibet. e Anst. l. 1. c. 64. f. 10. p. 6. 11. Poly. l. 3. tit. 15. f. 9. q. 1. n. 10.

¶ Vdum a ad nos multorum relatione pervenerat, monasteria in Ravenna partibus constituta, omnino clericorum veterum domino prægravari: ita ut in proprietate possideant. Quibus non modicum dolentes, decessori vestro epistolas misimus, ut hoc per omnia emendare debuisset. Sed quoniam vitæ est termino citius occupatus, ne hoc onus monasteriis remaneret, fraternitati vestre hoc onus monasteriis remaneret, fraternitati vestre hæc eadem nos scripsisse recollimus. Et quia, ut comperimus, in huius rei hæcenus correctione cessatum est, hæc ad vos iterum prævidimus scripta dirigere. Hortamur ergo, ut omni mora, omni- que excusatione submoti, ita monasteria ipsa ab huiusmodi studæ gravamine relevare, quatenus nullam deinceps in eis clerici, vel ii qui sunt in sacro ordine constituti, ob aliud (nisi hortandi i tantummodo causa) accedendi habeant licentiam; aut si forte ad peragenda sacra Missarum fuerit invitati mysteria. Sed ne pro cuiuslibet monachi aut Abbatis promotione, &c. & infra. b ¶ Nec illic ulterius habeat potestatem aliquam, ne monasteria huius occasionis velamine ea que prohibemus a sustinere onera compellantur. Hæc itaque omnia vigilanti cura emendati jam secundo commonita sanctitas vestra non differat; ne si post hæc negligentes vos esse (quod non credimus) senserimus, aliter monasteriorum quieti prospicere compellamur. Nam notum vobis sit, quia tanta necessitati servorum Dei congregationem amplius subiacere non patimur.

¶ Hortandi ¶ In originali impresso & manuscripto legitur, orandi. Sed ubi glossam & quia in sequenti capite est vox, exhortandi, non est mutatum. Alia vero sunt emendata.

¶ Prohibemus ¶ In vulgatis sequatur, simul cum canonicis & monachis in ecclesia, que fabulata sunt auctoritate originali, & duorum Gratiani exemplarum.

C. XXVIII. ¶ Causa visitandi & exhortandi monasterium Episcopus adire potest.

Idem eadem, lib. 7. indic. 1. epist. 11.

¶ Visitandi ¶ exhortandi; gratia ad monasterium, quoties placuerit, ab Antistite civitatis accedatur: sed sic charitatis officium illic Episcopus implet, ut gravamen aliquod monasterium non incurrat.

C. XXIX. ¶ Frequenter Episcopi monasteria visitent, & qua corrigenda sunt corrigant.

Item ex concilio Aurelianensi.

¶ Non a semel, sed sæpius in anno Episcopi visitent monasteria monachorum: & si aliquid corrigendum fuerit, corrigatur.

¶ Hoc caput apud Burchardum & Ivonem est insertum capiti, Abbates, supra, ead. ut ibi notatum est: simile quiddam habetur in Panormia ex concilio Rothomagensi, lib. 3. cap. 125.

¶ pars. Pro salubri, qui animarum curam non habentes, bona tamen monasteriorum in suis usus convertere cupiebant, statutum est, ut monasteria cum suis rebus penitus suis libera a potestate & dominio Episcoporum. Quod autem nulli canonici iuribus monasteria dicuntur esse subiecta, non ita intelligendum est, quin ipsi Episcopi aliquid nomine vulgæ, vel in die dedicationis, vel in natali & sanctorum, quorum nomine ipsorum monasterium dedicatum est, debeat offerri.

C. XXX. ¶ Non debet Episcopus aliquid a monasterio exigere, præter conditiones qua dedicationis tempore constitutæ sunt.

a Polyarp. lib. Anst. l. 1. cap. 67. b Sup. 16. quæst. 1. n. 10. c Ivo part. 7. cap. 14. d Burch. lib. 8. cap. 62. Ivo part. 7. cap. 87. e al. natalium.

Unde Pelagius i Papa ait.
Eleutherius a frater & Coepiscopus noster querimus, quod mater eius in casa, que castellum dicitur, oratorium construxerit, ac dedicaverit, & in eodem loco monachos constituerit, ex quibus unus est Presbyter. Hoc autem tempore dedicationis inter Episcopum Cardellum (cujus ipsa diocesis est) matrem suam affertit convensit, ut quidquid dedicationis, vel natalis martyrum die, quorum in eodem monasterio reliquia sunt, per fidelium oblationes intraverit, medietatem quidem habeat ipsum monasterium, medietas autem Episcopo offeratur. Contra quam conventionem Marium Presbyterum (sive sciente, sive nesciente Episcopo) monachis ipsi, vel Presbytero, qui ex eis est, vim dicitur intulisse, & frequenter molestias generare, ita ut memoratum Presbyterum prope exciderit, & Missas eum facere nullo modo permittat; dicens, ut quasi pensionis nomine aliquid statueri debeat. Hec igitur omnia diligenter te examinare jubemus, & si apud te evidenti ratione b consistit, quia tempore, quo dedicatum est ipsum monasterium, conditiones superius posita conveniant, ferri: eas ex nostra autoritate precipimus, nec aliud amplius exinde ab aliquo exigatur e. Si vero nil tale confiterit d, mediante quid Episcopo ipsi nomine eulogia offerri debeat, inter ipsos monachos & Presbyterum volumus definiti: salvo tamen eo, ut Presbyter Gaudentius, qui etiam monachus est, Missas in monasterio suo, sicut consuevit, facere a nullo ulterius debeat prohiberi.

i q Pelagius] Antea legebatur, Gelasius. Mutatum est ex Polycarpo, & quia supra dist. 91. c. Eleutherius. alia pars busjones epistola citatur ex Pelagio: & Anselmus, qui hoc & illud canonice conjuncte affert, Pelagio tribuit.

C. XXXI. q. Consuetudo servitii Episcopii monasteria exhibeant.

Item Urbanus secundus.

Servitium, quod monasteria, aut eorum ecclesie a tempore Gregorii septimi usque ad hoc tempus fecerunt, & nos concedimus.

Canonica ergo iura, quibus monasteria subiecta non sunt, spondeat exaltes in illis quatur. Non e enim cogendus est Abbas (sive in nomine Trionice statutus) ad spondendum, nisi aliqua rationabilis causa existat. Sunt etiam quedam servitii officia, ut argantia operum, crebra receptiones, annua exactiones, modulationes precantibus, a quibus omnibus monasteria libera sunt.

CAUSA XIX.

Un clerici ad monasterium transire voluerint: uterque licentiam ab Episcopo suo petat: unus relicta ecclesia propria eo invito, alter demissa regulari canonica f canobis se contulit.

- 1. Mudo queritur, si Episcopus debeat permittere, ut relicta propria ecclesia clericus monasterium ingrederetur.
- 2. Secundo queritur, si Episcopus licentiam dare noluert, an eo invito monasterium possit adire.
- 3. Tertio, si contigerit ipsos regulares canonicos fuisse, utrum concedendus esset eis monasterii ingressus.

QVÆSTIO I.

Quid Episcopus licentiam clericis ad eundem monasterium dare debeat, in Toletano 4. concilio precipitur, in quo c. 49. sic statutum legitur.

a Anf. l. 7. c. 49. Polyc. l. 4. tit. 27. b al. veritate. c alit. sententia exigere. d abconvenit. e dist. 11. Episcopus non debet. f al. canonice.

C. I. q. Non debet negari ingressus clericis, qui monachorum propositum appetunt.
Clerici a, qui monachorum propositum appetunt (quia meliorem vitam sequi cupiunt) libere ad Episcopos in monasteria largiri oportet ingressus, nec interdicti propositum eorum, qui ad contemptum desiderium transire nituntur.
i q Nec interdicti] Hec usq. ad finem ad alson de monachis, sunt tamen in concilio.

QVÆSTIO II.

Invito vero Episcopo clericum ejus a nullo esse suscipiendum Leo Episcopus b testatur, scribens Anasias c. Thimotheo Episcopo, epist. 12. ad 24. c. 9.

C. I. q. Invito Episcopo ejus clericum non suscipiat.

Alienum d clericum, invito Episcopo ipsius, non suscipiat.

Sed subaudiendum est, nisi ad propositum meliorem vitam voluerit. Tunc enim liberum est illi, etiam Episcopo auctoritate monasterium ingredi.

C. II. q. Qui monachorum propositum appetit, etiam invito Episcopo suscipiendus est.

Unde Urbanus Papa II. in capitulo sancti Basilii.

Dixit sicut, inquit, leges, una publica; altera privata: Publica lex est, quæ a sanctis Patribus communiter firmata; ut est lex canonum, quæ quidem præter transgressiones g est tradita. Verbi gratia: Deum est in canonicis, clericum non debere de suo Episcopo ad alium transire sine commendatitio: interdicti scopi: quod propter criminosis constitutum est: quod delictis infames ab aliquo Episcopo suscipiantur: Solebant enim officia sua, cum non poterant Episcopatu, in alieno celebrare; quod iure præter scriptis deestatum est. Lex b vero privata, quæ a infirmitate Sancti Spiritus in corde describitur: sicut quibusdam dicit Apostolus, i [Qui habent legem scriptam in cordibus suis.] & alibi: k [Conscientiam non habeant, si naturaliter ea, quæ legem dicuntur, ipsi sibi sunt lex.] Si quis horum in ecclesia, vel Episcopo populum l retinet, & faculitates vestras Spiritu Sancto in aliquo monasterio, vel in alia nonia m salvare se voluerit, quia lege privata contra nullam ratio exigit, ut a lege publica constitutum Dei lex est, & qui Spiritui Dei aguntur, leges dicitur, & quis est, qui Spiritui Sancto possit aliqua dicere. Quisquis igitur hoc Spiritu ducitur, etiam Episcopus contradicente, erit liber nostra auctoritate. hanc lex non est posita: sed ubi o Spiritus Dei ab illis, si Spiritu Dei ducimini, non estis sub lege.

QVÆSTIO III.

Canonice autem regulares ad monasterium ingrediuntur, nisi licentiam ab Episcopo suo petierint.

C. I. q. Regulares canonici, monasteria non debent.

Unde in concilio Eduensi congregato sub Gregorio VII. legitur.

Nullus Abbas vel monachus canonicos regulares propositio professionis canonice revocavit, & monasticum habitum trahendo suscipere audeat, nisi

a Polyc. l. 3. tit. 11. & l. 4. tit. 34. Barthe. l. 2. c. 1. cap. 1. b In concilio Aquisgranensi, cap. 58. c Antea legebatur, d Narbon. d Anf. l. 6. c. 121. Barthe. l. 1. c. 1. l. 2. c. 1. f Polyc. l. 7. tit. 9. Galz. g al. transgressiones. h Polycarp. m al. canonice. i Rom. 7. 4. i. Tim. 4. c. 1. tit. 3. Galz. 5.